

col·lecció ¿Y si fuese cierto...

LA TENDRESA DEL PAPER HIGIÈNIC

Relats per al bon caganer

©Josep Maria Portavella i Pallàs, 2011
1a edició: març 2011

Maquetació: La torre del herrero
Fotos WC originals: Marta Ribas
Disseny fotogràfic i fotos de l'escriptor: Nacho Juárez
Premsa: Núria Costa
Assessorament lingüístic: Pere Herrero

Drets exclusius d'edició
reservats per a tot el món.

©Ven y te lo cuento ediciones S.L.
Pl. Catalunya, 8 pral. 08007 Barcelona
www.venytelocuento.com
info@venytelocuento.com
ISBN – 978-84-937069-5-1
Dipòsit legal:
Imprès a Espanya per EGEDSA

Cap part d'aquesta publicació, incloent-hi el disseny de la coberta, no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà, ja sigui electrònic, químic, òptic, d'enregistrament o de fotocòpia, sense autorització escrita de l'editor.

Un recull d'històries REALS i pensaments
de
JOSEP MARIA PORTAVELLA I PALLÀS

LA TENDRESA DEL PAPER HIGIÈNIC

Relats per al bon caganer

ven te lo cuento ediciones

You can't stop the waves...
But you can surf!

Pròleg escatològic

*“Nostre Senyor per un pet va riure;
per un rot va girar la cara!”*

Cecília Rosinach Peguera
Juneda 1909 - Barcelona 2004

Aquesta és l'arrel directa més llunyana on arriba la consciència dels trets identitaris que configuren la meva personalitat. El coneixement brindat per la meva àvia materna, la iaia Cecília, m'ha donat, ara, a la maduresa, el repòs intel·lectual necessari que ofereix sentit a la meva 'escatoil·lògica' catalanitat.

Poques són les cultures en què l'escatologia té la importància que es mereix en l'existència humana. Sovint tot el que fa referència a la nostra activitat excretora és condemnat a l'anonimat i la marginació. Les cultures que envolten l'àrea mediterrània, sortosament, ho viuen amb més naturalitat gràcies a l'empremta humanista grecoromana. En el nostre cas concret, més encara! Només cal que googlegem

‘pet’, ‘cul’ o ‘merda’ per adonar-nos que el caràcter escatològic de la cultura catalana va molt més enllà que el dels nostres veïns i té molta més rellevància que la molt estimada figura del caganer (som l’únic indret cristià, per cert, on la figureta del nen Jesús ha passat a un segon terme). Així, al Google hi trobem tractats literaris antics sobre els avantatges del cagar; infinitat de sinònims i matisos en l’univers dels pets segons el soroll que produeixen o la fortor que experimenten la resta de mortals que els respiren, i fins i tot una extensíssima llista de cançons populars infantils i adultes sobre el tema amb un grup de rock català al capdamunt que el 2010 van celebrar els 25 anys de carrera exitosa ininterrompuda: Els Pets!

Però per si tot això resultés poc convincent, tu mateix pots fer una estadística amb amics i família de quants cops al dia apareix aquest tema com a centre de conversa recurrent. I és que si al començament he esmentat la meua àvia materna, no menys important resulta l’empremta paterna. Una cinquantena de Portavelles directes ens reunim dos cops l’any per proclamar la dita: “Cosa dolenta, fora del ventre!”. Això sí: amb el tiet Toni i el meu germà Carles com a capdavanters de la cursa, i els riures de la resta de la família combinant estupor i complicitat alhora.

En el meu cas concret, he d'admetre que el segell escatològic va molt més enllà de l'àmbit familiar o cultural, o de l'orientació sexual, per allò d'utilitzar la porta del darrere... sense embuts! Quan cago és el moment de la vida que connecto millor amb la meva espiritualitat individual. Les millors idees teatrals, l'evolució dels meus valors o la resposta a problemes que semblaven insalvables sempre han sorgit a l'hora de cagar. Sóc un ésser estrany per aquest motiu? No ho crec pas! De fet, evacuar ha esdevingut la darrera activitat unisocial i mística que defuig les càmeres de videovigilància, els mitjans de comunicació, la família, els amics... És un plaer individual, intransferible i espiritual que et permet jutjar altres paràmetres de la teva existència amb total independència i objectivitat. D'aquí neix la necessitat de dignificar-lo. Calia una publicació que aglutinés i tractés tots aquests altres àmbits importants de la vida sota el prisma de l'habitable escatològic per excel·lència: el vàter.

És possible que molts creients basin el diàleg amb si mateixos en la fe, l'Església i el confessionari. Tot i que ho respecto, sí que voldria apuntar com un argument irrefutable un dels darrers descobriments científics: la Mare de Déu de Montserrat, la Moreneta, símbol màxim de la fe catòlica catalana, que deu el seu nom a la foscor de la seva pell, finalment s'ha comprovat que originalment no tenia

aquest color i que senzillament és fosca perquè està plena de merda. Un cop més, l'escatologia irromp de la manera més divina.

És per això que quan cercava un denominador comú per aglutinar aquest conjunt d'històries vivencials i pensaments reals de la meua insignificant existència em vaig preguntar: *¿Y si fuese cierto...* que les grans idees sempre s'han d'empènyer perquè surtin? I així i en la intimitat del meu vàter és com ha nascut aquest llibre.

Aquest és un recull acurat i revisat del que ha estat la meua feina com a escriptor durant els darrers dos anys i mig. Professionalment l'he combinada amb la direcció de The Chanclettes i la direcció artística de l'espectacle amb què va reobrir El Molino de Barcelona, i ara en Tucho Balado m'ha donat l'oportunitat d'editar els meus relats perquè en gaudiu tant o + que quan els vaig viure i escriure. Així que treu-te la roba, asseu-te, relaxa't, empeny i, com diem la gent de teatre quan volem desitjar bona ventura, MOLTA MERDA!!!

Cercador de relats

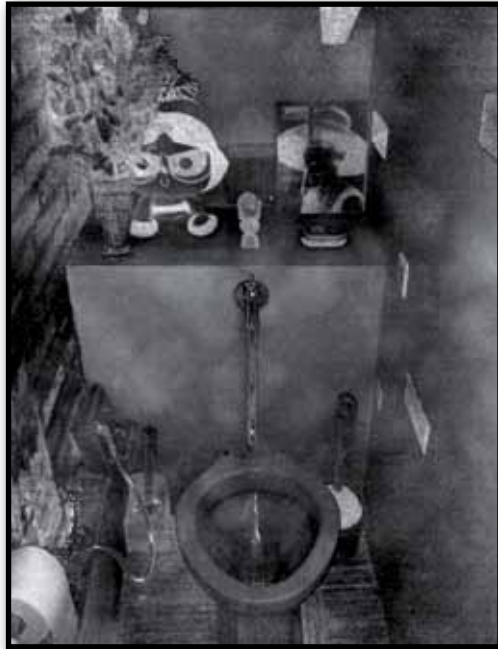
El caganer familiar	19
Baby name	21
Child talk	24
Real life	27
Pedigree time	31
Love of nature	35
El caganer conseller	39
Paleolithic diet	41
Language deficiencies	45
Let's 'gaspi'!	49
Free Willy	53
El caganer gai	57
Awakenings	59
Welcome to BCN	62
Single life	65
Barbie, superstar!	67
El caganer ideològic	69
Flash generations	71
Mika's volcano	73
The age & size of consent	78
Apostasy denotator	81
El caganer malalt	85
Crabs	87
Fan club	89
H1N1 state of mind	91
Adoption calvary	97
El caganer social	101
The art of lying	103
Kleptomania	106
Language gender	109
Pedestrian revolution	113

El caganer sexual	117
Prepubic sexperienicies	119
Sleazy sleep	123
BCNaked	126
In the name of porn	129
El caganer crític	131
Ring ring!	133
Depression or decrease	135
To pee or not to pee	139
No more Flashes, please!	142
El caganer ‘freaky’	147
Tuesday 13th	149
Music time!	153
WCulture	157
Let’s play with needles	161
El caganer cèlebre	167
Saint Hell Day	169
Obregon State	173
Football night!	176
Star in BCN	179

El caganer familiar

Baby name

15 de maig de 2001. Neix el primer fill del meu germà. Els meus pares ja són oficialment avis i jo tiet! Tot és ple de flors, violes i romaní en una de les cambres de l'hospital d'Assistència Sanitària a la Diagonal: la millor assistència pagada de la teva vida... La Sarah, la dona del meu germà, mira amb ulls complaents els seus pares, que han vingut especialment des de Londres pel feliç natalici. Sí, la Sarah és súbdita de l'Imperi Britànic, i com a tal decideix batejar el seu fill amb un dels noms tradicionals de la branca de sa mare, que és d'origen escocès: Harry, que vol dir Henry en anglès i Enric en català. Tot i això, queda clar des d'un primer moment que el nom oficial serà en escocès. Cosa que a mi m'agrada força a causa de la infinitat de paral·lelismes que hi ha entre el poble escocès i el català. El detall, però, és que el nom complet de la mare és Sarah

Potter. Així que tenim un nou catalanet amb el nom de Harry Portavella Potter.

El nom bomba ressona per tot l'hospital mentre els quatre avis es somriuen els uns als altres sense dir res (en part perquè ni els uns parlen català o castellà, ni els altres anglès) i sense veure satisfetes les seves expectatives antroponímiques de pedigrí per a llurs nissagues. Jo, amb fortes ganes de riure, penso: "Pobre nen! Si li toca dur ulleres no guanyaran per a psicòlegs!". S'obre la porta i entra la Fernanda. Un dels darrers exemplars que queden a Catalunya nascuts a l'Andalusia profunda de *lakeli* (*la que limpia el polvo de casa el meu germà*). I dic 'darrers' perquè la majoria han estat desplaçats en aquests tipus de feines per noies que vénen d'altres parts del món. La Fernanda entra doncs amb la seva gràcia del sud cridant: "*Pero qué preciosidá, ay, mi prenda mía, pero ¿de dónde ha salío esta ricura de nene?... Ay, cosita mía...*". I continua: "*Bueno, ¿y cuál va a sé er nombre de la criatura?*". Es fa un silenci d'uns segons i la Sarah diu: "Harry". "*¿Cómo?*", exclama la Fernanda, que havia assumit com a *lo peor* alguna cosa pareguda a Arnau. "Harry!", insisteix el meu germà, donant-hi un accent més mediterrani perquè ella capti el nom. La Fernan-

da passa en un segon de l'alegria pròpia de la Feria de Abril a la tristor característica de les processons de Setmana Santa. S'aproxima al bressol, s'inclina cap al nadó, se'l mira i diu: "*Pué qué le vamo hacé, ta tocao Jarri... En cuanto salga dakí ya no macuerdo!*". Jo pixant-me de riure, el meu pare dient-me que no fa gràcia i la Barbie i en Kent (noms reals dels pares de la Sarah) fent un somriure anglès que mai saps què vol dir.

Dos anys més tard, el meu germà té el segon fill: "Aquest es dirà Freddie, què et sembla?", em diu ell amb cara d'emocionat. Jo em sento lligat de mans i peus, així que recorro a l'humor: "Què vols que et digui! Els dos Freddiees que conec han acabat fatal: el Mercury i el Krueger!".

Harry P. Potter and the real Half-Blood Prince